

עמ"ת (באר-שבע) 8584-09-13 - מדינת ישראל נ' סייאח אבו אמדע'ם ואח'

עמ"ת (באר-שבע) 8584-09-13 - מדינת ישראל נ' סייאח אבו אמדע'ם ואח' מחוזי באר-שבע
עמ"ת (באר-שבע) 8584-09-13
מדינת ישראל

נ ג ד

1. סייאח אבו אמדע'ם

2. עזיז אבו אמדע'ם

3. סייף אבו אמדיעם

4. סלים אבו מדעם

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[12.09.2013]

בפני כב' השופטת חני סלוטקי

ב"כ העוררת עו"ד אסיף גיל ועו"ד נירה גלעד

המשיבים וב"כ עו"ד שחאדה אבן ברי

החלטה

1. בפני ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כבוד השופט י. טישלר) מיום 30.8.13, על פיה נדחתה בקשת המדינה להורות על הרחקת המשיבים ממתחם אל ערקוב עד לתום ההליכים נגדם על פי כתב אישום שהוגש נגדם לבית משפט קמא ובו יוחסו להם עבירות של הסגת גבול פלילית וכניסה למקרקעי ציבור והחזקה בהם.
2. בכתב האישום שהוגש כנגד המשיבים לבית משפט השלום נטען כי המשיבים משתייכים לשבט אל טורי ומתגוררים בעיר רהט וכי המתחם המצוין כמתחם אל ערקוב הוא מתחם שבו מקרקעין המצויים בבעלות ובחזקה בלעדית של מדינת ישראל (להלן: "המקרקעין").
ביחס למקרקעין אלה, נטען בכתב האישום כי התנהלו בין המדינה לבין משפחתם המורחבת של המשיבים הליכים משפטיים רבים אשר עיגנו את זכויות המדינה במקרקעין ואשר הורו לפולשים למקרקעין, ובכללם המשיבים, לסלק עצמם מהמקרקעין.
ביחס לעבירות המיוחסות למשיבים, נטען בכתב האישום, כי בתאריך 26.8.13 נערך על ידי מנהל מקרקעי ישראל מבצע הריסות במקרקעין וכי מיד לאחר הפינוי של המבנים הלא חוקיים הסיגו המשיבים גבול בכך שנכנסו אל המקרקעין, שהו בהם שלא כדין ואף הקימו סוכה ארעית במקרקעין.
בעשותם כן, כך נטען, נכנסו המשיבים למקרקעי ציבור, שהו והחזיקו בהם שלא כדין וזאת בכוונה להקניט ולעבור עבירה. בבקשה לשחרור המשיבים בערובה, שהוגשה במקביל להגשת כתב האישום, נטען כי מדובר בפלישה חוזרת ונשנית, פעם אחר פעם למקרקעין "ופלישות אלו גורמות לבזבוז משאבים של כספי ציבור שכן בכל פעם צריך לשוב ולפנות את הפולשים באמצעות כוח רב המגיע לאזור."

העוררת ביקשה אפוא להורות על שחרור המשיבים בתנאים של קבלת כתב האישום נגדם, הפקדת ערובה כספית והרחקה ממתחם המקרקעין.

3. בהחלטת בית משפט קמא נאמר כי, חרף התמונה הכללית המתקבלת ממכלול הפסיקה שהוצגה בפניו ולפיה המקרקעין מצויים בבעלות המדינה "בכל זאת מתעורר ספק כלשהו לגבי זכויות אחרות שאולי יש למשיבים במקרקעין שבטיעון", וכן נאמר בהחלטת בית משפט קמא כי, לא שוכנע כי שאלת זכויותיהם של המשיבים במקרקעין כבר מוצתה "ושברור לחלוטין מעבר לכל ספק, או לפחות ברמה גבוהה של הסתברות שהימצאותם של המשיבים במתחם היא אכן שלא כדין. מטעם זה, גם אינני משוכנע שיש לראות במשיבים בגדר פולשים."

על כן לא שוכנע בית משפט קמא כי מתקיים היסוד של כניסתם של המשיבים למקרקעין "שלא כדין". בנוסף, ציין בית משפט קמא את החלטת בית משפט זה בע"ח 24314-08-10 (כבוד השופטת ט' חימוביץ') ולפיה נקבע כי תנאי ההרחקה מאזור המגורים, על מנת לקדם את החשש מהפרת הסדר הציבורי על ידי העוררים, נקבעו בחוסר סמכות. 4. מכאן הערר שבפני.

בערר נטען כי שגה בית משפט קמא בהחלטתו המפורטת לעיל וכי מתקיים גם מתקיים היסוד של כניסה "שלא כדין" למקרקעין.

נטען כי החלטות שיפוטיות עיגנו את זכות העוררת לפנות הפולשים מהמקרקעין וכי כניסה חוזרת ונשנית של המשיבים למקרקעין מקימה עילת מעצר של מסוכנות לשלום הציבור ורכושו.

5. לנוכח פסקי הדין שהיו מונחים בפני בית משפט קמא ובין היתר בר"ע 8372-02-10 (מפי כבוד הנשיא אלון) בה נקבע כי "המבקשים אינם חולקים כי פלשו למקרקעין לא להם בהיעדר כל זכות נטענת המוכרת במשפט ובחוק וכי במשך 7 שנים הם ממרים ומפרים בשיטתיות את צווי הערכאות השיפוטיות לכל דרגותיהם המורים להם לפנות את המקרקעין", נראה כי אכן שגה בית משפט קמא בקביעתו לפיה לא הוכח לכאורה היסוד של כניסה "שלא כדין" למקרקעין, הנדרש בעבירה של הסגת גבול המיוחסת למשיבים.

6. לעניין הסמכות להטיל מגבלות, גם ללא עילת מעצר, הרי שזו נקבעה בסעיף 48 (3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996. אך השאלה היא כאמור אם יש צורך באיסור כניסה כולל לאזור ואם איסור זה הינו מידתי.

בעניין זה, הצעתי בדיון הקודם לצדדים להסכים כי לא ייאסר על המשיבים להיכנס לאזור המקרקעין אך ייאסר עליהם, לבנות כל מבנה ובכלל זה מבנה ארעי במקרקעין. כמו כן הצעתי כי במסגרת ההסכמה המוצעת, יהרסו המשיבים את הסוכה שבנו כמפורט בכתב האישום.

לצערי, הצעה זו לא התקבלה אף כי, על פי הבנתי, הצדדים לא היו רחוקים מהסכמה.

7. המדינה ביקשה בבקשתה לבית משפט קמא להרחיק המשיבים ממתחם אל עקריב, מתחם שבו מצויים גם, כטענת ב"כ המשיבים בפני, בית קברות ומסגד מזה שנים רבות ונשאלת השאלה אם אין בהרחקה ובאיסור כניסה למקרקעין מעבר לנדרש, על מנת להבטיח את המטרה הנטענת של הבטחת שלום הציבור.

בנסיבות העניין, בהן המטרה של הבטחת שלום הציבור מאי פלישה של המשיבים למקרקעין, אינה מחייבת גם את אי כניסתם של המשיבים לאזור המקרקעין.

על כן, אני מורה כי התנאים שיוטלו על המשיבים יהיו כדלהלן:

המשיבים יהיו רשאים להיכנס לאזור המקרקעין אך נאסר עליהם לבנות כל מבנה במקרקעין ובכלל זה מבנה ארעי. כמו כן, נאסר על המשיבים להחזיק במקרקעין.

הערבויות שהופקדו ישמשו להבטחת התנאים שנקבעו בהחלטה זו.

ניתנה והודעה היום ח' תשרי תשע"ד, 12/09/2013 במעמד הנוכחים.